

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

21 martie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Devder Djulieta, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 decembrie 2017, în cauza penală privindu-l pe

Russu Ruslan Xxxxx, născut la xxxxx, originar și domiciliat r-nul Xxxxx s. Xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

1. *prima instanță: 11.09.2017-03.11.2017*
2. *instanța de apel: 23.11.2017-13.12.2017*
3. *instanța de recurs: 16.02.2018 - 21.03.2018*

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Criuleni sediul Criuleni din 03 noiembrie 2017, în procedura judecării pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, Russu Ruslan Xxxxx, a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 145 alin. (2) lit. a) Cod penal, la 11 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis.

Cererea procurorului privind încasarea cheltuielilor judiciare în mărime de 18.074 lei, a fost respinsă ca neîntemeiată.

2. Potrivit sentinței, s-a constatat că Russu Ruslan, la data de 22 mai 2017, în jurul orei 23.20, aflându-se pe traseul central amplasat în s. Oxentea, r-nul Dubăsari, fiind în stare de ebrietate alcoolică, în urma unui conflict apărut spontan cu Curbet Mihail, cu scopul omorului premeditat a unei persoane, i-a aplicat ultimului o lovitură cu un cuțit cu miner de culoare cafenie, cu lungimea lamei de 27 cm, în regiunea inimii și în rezultatul leziunilor suferite acesta a decedat.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, respectivele acțiuni a lui Russu R. au fost calificate de drept în baza art. 145 alin. (2) lit. a) Cod penal – *omorul unei persoane săvârșit cu premeditare*.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către procuror, care a solicitat casarea parțială a acesteia în partea laturii civile, privind încasarea cheltuielilor judiciare și

pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care a încasa de la Russu Ruslan cheltuielile suportate de stat pentru efectuarea expertizelor judiciare în sumă totală de 18.074 lei. În rest, sentința a o menține.

În motivarea apelului a invocat, că:

- sentința este ilegală în partea ce ține de neîncasarea cheltuielilor judiciare, astfel, la etapa urmăririi penale, organul de urmărire penală în conformitate cu prevederile art. 143 Cod de procedură penală, a dispus efectuarea expertizelor ce au fost anexate la materialele cauzei penale și respectiv confirmă cheltuielile suportate de stat;

- instanța de judecată în conformitate cu prevederile art. 227 alin. (1), art. 229 alin. (2) Cod de procedură penală, urma să oblige condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare suportate din contul statului.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 decembrie 2017, a fost respins ca nefondat apelul declarat și menținută sentința.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a apreciat ca neîntemeiată cerința procurorului privind încasarea cheltuielilor judiciare compuse din suma de 18.074 de lei, pentru efectuarea raportul de expertiză judiciară nr. 247 din 23.05.2017 privind examinarea persoanei și constatarea leziunilor traumatice, raportul de expertiză judiciară psihiatrică ambulatorie nr. 148 din 29.06.2017, raportul de expertiză judiciară de examinare a cadavrului nr. 66 din 30.06.2011 și raport de expertiză judiciară psihiatrică în staționar nr. 264 din 30.08.2017.

Instanța de apel a notat, reieșind din prevederile art. 221 alin. (4) Cod de procedură penală, că procurorul nu a formulat și nu a înaintat acțiune civilă în cadrul procesului penal, formulând cerințele corespunzătoare, limitându-se la invocarea circumstanțelor privind cheltuielile pentru efectuarea raporturilor de expertiză.

Rezultând din dispozițiile art. 143 alin. (1), (2) și art. 227 Cod de procedură penală, instanța de apel a menționat, că cheltuielile pentru efectuarea expertizelor judiciare, nu pot fi dispuse spre încasare din contul inculpatului de vreme ce norma de drept prevede clar și explicit că aceste se compensează din contul mijloacelor bugetului de stat, astfel fiind inadmisibilă încasarea cheltuielilor vizate din contul inculpatului.

Prin urmare, instanța de apel a reținut, că cheltuielile suportate de către organul de urmărire penală în cazul nemijlocit, nu sunt unele de natura de a impune cheltuieli neprogramate și neincluse în cheltuielile evidente și suportate anume de către stat, motiv pentru care cerințele procurorului la acest capitol sunt pasibile respingerii.

Pe cale de consecință, instanța de apel a notat, că cerințele acuzatorului de stat la capitolul laturii civile, sunt lipsite de temeiuri de fapt și de drept, motiv pentru care actul judecătoresc pronunțat la caz este întemeiat și legal, urmând a fi menținut în vigoare.

6. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către procuror, prin care solicită casarea parțială a acesteia, în partea ce ține de neîncasarea cheltuielilor de judecată, cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului invocă:

- soluția instanței de apel, prin care a fost respins apelul procurorului referitor la neîncasarea cheltuielilor judiciare contravine prevederilor art. art. 227 alin. (1), (3), 229 alin. (1) Cod de procedură penală;

- instanța de apel nu a îndeplinind cerințele stipulate la prevederile art. 101, 394, 414 Cod de procedură penală, neindicând temeiurile ce au dus la respingerea apelului declarat de acuzatorul de stat, fapt ce constituie temei pentru declararea recursului ordinar.

În drept, procurorul își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente:

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel. Astfel, instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și/sau material.

La temeiurile de drept ale recursului declarat, autorul invocă temeiul de casare prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și anume că, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, atunci când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Totodată din textul recursului, Colegiul atestă, că autorul în esență critică decizia instanței de apel adoptată în latura civilă, prin care a fost menținută hotărârea primei instanțe, prin care nu a fost admisă solicitarea acuzatorului de stat de a fi încasate din contul inculpatului, cheltuielile pentru efectuarea expertizelor judiciare în cauza dată, în sumă totală de 18.074 lei.

Așadar, în privința alegațiilor invocate de procuror se constată, că au constituit obiect de discuție în instanța de apel și asupra cărora această instanță s-a expus întemeiat, concluzii de la care nu se va îndepărta nici instanța de recurs.

În speța supusă judecării, recurentul solicită invocând prevederile art. 227 și art. 229 alin. (1) Cod de procedură penală, încasarea cheltuielilor suportate pentru efectuarea raportului de expertiză judiciară medico-legală a cadavrului, în sumă de

3.026 lei, costul rapoartelor de expertiză judiciară psihiatrică efectuate în privința inculpatului, Russu R. în sumă de 1.078 lei și 13.790 lei, suma acestora în total constituind 18.074 lei.

La cele invocate supra, instanța de recurs menționează, că aceste argumente ale recurentului sunt neîntemeiate, deoarece dispoziția art. 143 prevede că expertiza se dispune și se efectuează în mod obligatoriu pentru constatarea circumstanțelor enumerate în aliniatul nominalizat, inclusiv și în cazul când prin alte probe nu poate fi stabilit adevărul în cauză (art. 143 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală).

De asemenea, Colegiul penal remarcă și stipulările alin. (2) art. 143 Cod de procedură penală, unde este enunțat că plata expertizelor judiciare efectuate în cazurile prevăzute la alin. (1) se face din contul bugetului de stat.

Instanța de recurs relevă dispoziția alin. (2) art. 229 potrivit căreia, *instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare...* Prin urmare, se atestă că norma dată nu poartă un caracter imperativ, ci unul facultativ, lăsând la discreția instanței de a hotărî asupra chestiunii plății cheltuielilor judiciare, ținând cont de împrejurările cauzei și suportării acestor cheltuieli.

La fel, Colegiul evidențiază, că în cazurile când expertiza a fost dispusă de către organul de urmărire penală sau de către instanța de judecată la solicitarea acuzatorului de stat, plățile necesare pentru efectuarea expertizei vor fi achitate din contul mijloacelor bănești a bugetului de stat.

Prin urmare, se reține că expertizele menționate mai sus au fost ordonate de către organul de urmărire penală în vederea stabilirii circumstanțelor cauzei, constituind acțiuni procesuale ce țin de administrarea probatoriului și formularea învinuirii, care sunt puse în sarcina părții acuzării.

În acest sens, Colegiul penal statuează, că cheltuielile suportate în cadrul urmăririi penale în vederea demonstrării vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii imputate, prin numirea efectuării expertizelor în prezenta cauză, reprezintă cheltuieli judiciare ce urmează a fi achitate din bugetul de stat.

Astfel, sunt apreciate ca fiind corecte concluziile instanței de apel referitoare la respingerea solicitării înaintate de către acuzatorul de stat privind încasarea de la inculpatul, Russu R., a sumei de 18.074 lei, cu titlu de cheltuieli suportate pentru efectuarea expertizelor judiciare în prezenta cauză, just fiind reținute în acest sens prevederile art. 143 alin. (2) Cod de procedură penală.

Generalizând cele expuse, Colegiul penal, consideră că nu este incident în speță cazul de casare invocat de către recurent, ce ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs, în sensul casării hotărârii judecătorești contestate, în latura civilă.

Având ca reper cele menționate, Colegiul penal apreciază, că argumentele invocate de recurent sunt nefondate, ceea ce impune concluzia privind inadmisibilitatea recursului ordinar declarat, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Devder Djulieta, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 decembrie 2017, în cauza penală privindu-l pe **Russu Ruslan Xxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la data de 18 aprilie 2018.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecător

Covalenco Elena

Judecător

Diaconu Iurie